

So what!!???

Stichting Intermobiel zet zich met een positieve insteek in voor en door jongeren met een lichamelijke handicap of chronische ziekte en voor hun omgeving. De mensen achter deze stichting werken voortaan mee aan de AanZet. Dit keer schrijft Johan Fiddelaers, penningmeester en vrijwilliger van Intermobiel. Hij is 41 jaar, getrouwd en samen hebben ze twee kinderen. Door rugklachten is hij al enkele jaren bedlegerig. Zitten is voor Johan onmogelijk, maar korte stukjes lopen kan hij wel.

Wachten op mijn oproep.

Door de zeer beperkte belastbaarheid van mijn rug en de uitzichtloze situatie waarin ik me bevond, heeft de neuroloog me in augustus 2008 doorverwezen naar een revalidatiecentrum om er mobieler te worden. De revalidatiearts kon me slechts op termijn een standaard revalidatieprogramma aanbieden, maar dan moest ik wel kunnen zitten en veel mobieler worden.

Inmiddels was ik met mijn fysiotherapeut een andere, succesvolle weg ingeslagen. Hierdoor werd mijn onderrug stabiel en heel langzaam kon ik steeds meer doen en op zijn, behalve zitten. Enkele maanden geleden beloofde de revalidatiearts mijn progressie en zette me op de wachtlijst voor een individueel revalidatieprogramma! Dit was een grote, leuke verrassing. Het individuele revalidatieprogramma is intern en duurt vier maanden. De wachttijd was twee tot zes weken.

Deze korte wachttijd zorgde voor veel regelwerk: de opvang van onze kinderen en de overdracht van het vrijwilligerswerk bij Stichting Intermobiel en bij lokale sportverenigingen. Verder bedachten we twee scenario's voor iedere week: in het revalidatiecentrum of gewoon thuis. Na enkele weken wachten nam de spanning toe: zou de oproep vandaag komen om maandag te beginnen? Zes weken waren verstreken, dus ik ging bellen. Ze waren me niet vergeten, maar de wachttijd zou tot acht weken bedragen. Al dat wachten was niet alleen voor mij vervelend, maar ook voor mijn vrouw, haar werk en voor onze omgeving.

Ook de ruimere wachttijd verstreek zonder oproep. Na mijn e-mail naar mijn arts kwam het verlossende telefoontje: een startdatum over twee maanden. Het duurt weliswaar nog twee maanden, maar we weten nu wel waar we aan toe zijn. Even geen geregeld en onzekerheid, maar een datum om naar toe te leven. Dat geeft me rust en ik heb de draad weer opgepakt. Één simpel telefoontje van de zorginstantie/behandelaar/zorgverlener naar de patiënt geeft zoveel rust en duidelijkheid. Kon dat niet eerder?

Meer informatie over alle onderwerpen die spelen bij het hebben van een lichamelijke handicap of chronische ziekte vind je op www.intermobiel.com. Ook voor leuke sieraden, cadeaus en gadgets kun je terecht op www.intermobielsieraden.nl.